

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব সেয়েহে পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ আৰু নিজৰ চৰিত্ৰ শুধৰাবলৈ চেষ্টা কৰা"

*প্ৰশ্ন :- অজ্ঞান নিদ্ৰাত নিদ্ৰামগ্ন কৰোৱা কথা কোনটো? তাৰ দ্বাৰা কি হানি হৈছে?

*উত্তৰ :- কল্পৰ আয়ুস লাখ-লাখ বছৰ বুলি কোৱা, এইটোৱে অজ্ঞান নিদ্ৰাত নিদ্ৰামগ্ন কৰোৱাৰ কথা। ইয়াৰ দ্বাৰা জ্ঞান নেদ্রহীন হৈ পৰিল। ঘৰ বহুত দূৰৈত বুলি ভাবে। বুদ্ধিত থাকে এতিয়াতো বহু লাখ বছৰ ইয়াতেই সুখ-দুখৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব সেইবাবে পাৱন হোৱাৰ চেষ্টা নকৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এতিয়া ঘৰ অতি সমীপত। এতিয়া আমি যত্ন কৰি কৰ্মাতীত হ'ব লাগে।

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলক এতিয়া পিতাই ঘৰৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিছে। ভক্তি মার্গতো ঘৰক স্মৰণ কৰে কিন্তু তালৈ কেতিয়া যাব, কেনেকৈ যাব, সেয়া একোৱেই নাজানে। কল্পৰ আয়ুস লাখ-লাখ বছৰ বুলি কোৱাৰ বাবে ঘৰকেই পাহৰি গ'ল। ভাবি লয় লাখ-লাখ বছৰ ইয়াতেই ভূমিকা পালন কৰে সেয়েহে ঘৰক পাহৰি যায়। এতিয়া পিতাই স্মৃতি জাগ্ৰত কৰে - সন্তানসকল, ঘৰতো একেবাৰে সমীপত, এতিয়া নিজৰ ঘৰলৈ যাম! মইতো তোমালোক সন্তানসকলে আহ্বান কৰাৰ বাবে আহিছো। যাবানে? কিমান সহজ কথা। ভক্তিমাৰ্গততো গমেই পোৱা নাযায় যে মুক্তিধামলৈ কেতিয়া যাম। মুক্তিকেই ঘৰ বুলি কোৱা হয়। লাখ-লাখ বছৰ বুলি কোৱাৰ কাৰণে সকলো পাহৰি যায়। পিতাকো, ঘৰকো পাহৰি যায়। লাখ-লাখ বছৰ বুলি কোৱাৰ কাৰণে বহুত অন্তৰ আহি যায়। যেন অজ্ঞান নিদ্ৰাত নিদ্ৰামগ্ন হৈ পৰে। কোনেও বুজি নাপায়। ভক্তি মার্গত ঘৰ কিমান দূৰৈত বুলি কয়। পিতাই কয় বাহঃ মুক্তিধামলৈতো এতিয়াই যাব লাগিব। এনেকুৱাতো নহয় যে তোমালোকে লাখ-লাখ বছৰ ভক্তি কৰা। তোমালোকে নাজানাই যে ভক্তি কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল। লাখ-লাখ বছৰৰ হিচাপতো কৰাৰ কোনো দৰকাৰেই নাই। পিতা আৰু ঘৰক পাহৰি যায়। এয়াও ড্ৰামাত (নাটকত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, কিন্তু অনাহকতে ইমান দূৰ কৰি দিয়ে। এতিয়া পিতাই কৈছে- সন্তানসকল, ঘৰ একেবাৰে সমীপত আছে, এতিয়া মই তোমালোকক লৈ যাবলৈ আহিছো। ঘৰলৈ যাব লাগিব কিন্তু পবিত্ৰতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব। গঙ্গা স্নান আদিতো তোমালোকে কৰি আহিছা, কিন্তু পবিত্ৰ হোৱা নাই। যদি পবিত্ৰ হ'লাহেঁতেন, তেন্তে ঘৰলৈ গুছি গ'লাহেঁতেন, কিন্তু যিহেতু ঘৰকেই চিনি নোপোৱা সেয়েহে পবিত্ৰতাৰ বিষয়েও একো নাজানা। আধাকল্প ধৰি ভক্তি কৰি আহিছে সেইবাবে ভক্তি এৰিব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই কৈছে ভক্তি পুৰা হৈছে। ভক্তিত অপৰমতাপাৰ (সীমাহীন) দুখ থাকে। এনেকুৱা নহয় যে তোমালোক সন্তানসকলে লাখ-লাখ বছৰ দুখ দেখিছা, লাখ-লাখ বছৰৰ কথাই নাই। প্ৰকৃত দুখতো তোমালোকে কলিযুগত ভুগিছা যেতিয়া অতি বিকাৰত লেতেৰা হৈ পৰা। আগতে যেতিয়া ৰজা অৱস্থাত (ৰজাগুণী) আছিল তেতিয়াতো অলপ বোধ আছিল, এতিয়া একেবাৰে অবোধ হৈ পৰিছা। এতিয়া সন্তানসকলক কয় - সুখধামলৈ যাবলৈ হ'লে পাৱন হোৱা। শিৱত জন্ম-জন্মান্তৰৰ যি পাপৰ বোজা আছে, সেয়া স্মৰণৰ দ্বাৰা আঁতৰ কৰা। স্মৃতিত থাকিলে বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। যিজন পিতাই তোমালোকক আধাকল্পৰ বাবে সুখধামলৈ লৈ যায়, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় তোমালোক এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে) হ'বলৈ হ'লে এফালে পবিত্ৰ হোৱা আৰু আনফালে চৰিত্ৰ শুধৰণি কৰা। বিকাৰবোৰক ভূত বুলি কোৱা হয়, লোভৰ ভূতো কম নহয়। এই ভূত হৈছে বহুত অশুদ্ধ। মনুষ্যক একেবাৰে লেতেৰা কৰি দিয়ে। লোভেও অনেক পাপ কৰায়। 5 বিকাৰ হৈছে অতি কাঢ়া ভূত। এই সকলোবোৰ এৰিব লাগে। লোভ এৰাটোও সিমানেই কঠিন যিমান কাম বিকাৰক এৰাটো কঠিন। মোহ এৰাটোও সিমানেই কঠিন হৈ যায় যিমান কাম বিকাৰক এৰাটো কঠিন। এৰা নিদিয়েই। গোটেই জীৱন পিতাই

বুজাই আহিছে তথাপিও মোহৰ জৰী নিচিঙেই। ক্ৰোধো কাচিৎহে আঁতৰে। এনেকৈ কয়, ল'ৰা-ছোৱালীৰ ওপৰত খং উঠে। নামতো ক্ৰোধৰেই লয়, নহয় জানো। কোনো ভূতেই যাতে নাহে, এইবোৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে।

পিতাই কয় যেতিয়ালৈকে মই আছো তেতিয়ালৈকে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা। পিতা কিমান বছৰ থাকিব? পিতাই ইমান বছৰৰ পৰা বহি বুজাই আছে, ভালেই সময় দিয়ে। সৃষ্টিচক্ৰক জনাটো বহুত সহজ। 7 দিনতে সমস্ত জ্ঞান বুদ্ধিলৈ আহি যায়। বাকী জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন হওতে সময় লাগে। এয়াই কঠিনতা। তাৰ বাবে বাবাই সময় দিয়ে। মায়াৰ অ'পজিছন (বিৰোধ) বহুত হয়, একেবাৰে পাহৰাই দিয়ে। ইয়াত বহোঁতে গোটেই সময়খিনি জানো স্মৃতিত বহা, অনেক ফালে বুদ্ধি গুছি যায়, সেই বাবে সময় দিয়ে, যত্ন কৰি কৰ্মাতীত অৱস্থাত উপনীত হ'ব লাগে। পঢ়াতো একেবাৰে সহজ। চেঞ্চিবুল (সুবুদ্ধি সম্পন্ন) সন্তান হ'লে 7 দিনতে সমস্ত জ্ঞান বুজি ল'ব যে এই 84ৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। বাকী পবিত্ৰ হ'বলৈ যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াক লৈ কিমান বাদ-বিবাদ হয়। বুজি পায় কথাতো ৰাইটেই (শুদ্ধ) আমি গ্লানি কৰিছিলো যে ব্ৰহ্মাকুমাৰীয়ে ভাই-ভনী বনায়, কিন্তু কথাতো একেবাৰে ৰাইট। যেতিয়ালৈকে আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান নহওঁ তেতিয়ালৈকে পবিত্ৰ হৈ কেনেকৈ থাকিব পাৰিম, ক্ৰিমিনেল আইৰ (বিকাৰী দৃষ্টিৰ) পৰা চিভিল আই (সু-দৃষ্টিৰ) কেনেকৈ হ'ব পাৰিম। এইটো যুক্তি বহুত ভাল - আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হওঁ গতিকে ভাই-ভনী হৈ গ'লো। ইয়াৰ দ্বাৰা চিভিল আই (সু-দৃষ্টি) কৰি তোলাত বহুত সহায় পোৱা যায়। ব্ৰহ্মাৰ কৰ্তব্যও আছে, নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা অথবা মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলা।

পিতা আহেই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত। সেয়েহে বুজাবলৈ কিমান কষ্ট কৰিবলগীয়া হয়। পিতাৰ পৰিচয় দিবৰ বাবেই চেণ্টাৰচ্ (সেৱা কেন্দ্ৰসমূহ) খোলা হয়। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। ভগৱানতো হৈছে নিৰাকাৰ। কৃষ্ণতো হৈছে দেহধাৰী, তেওঁক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। কোৱাও হয় ভগৱান আহি ভক্তিৰ ফল দিবহি কিন্তু ভগৱানৰ পৰিচয়েই নাই। তোমালোকে কিমান বুজোৱা তথাপিও বুজি নাপায়। দেহধাৰীতো নিশ্চয় পুনৰ্জন্মত আহিব। এতিয়া তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰি। আত্মাসকলে এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পায়। মনুষ্যই, মনুষ্যক জীৱন মুক্তি দিব নোৱাৰে। এই উত্তৰাধিকাৰ পাবৰ বাবে তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। সেই পিতাক পাবৰ বাবে তোমালোকে কিমান হাবাখুৰি খাইছিল। প্ৰথমতেতো এজন শিৱকেই পূজা কৰিছিল, আন কোনো ফালে যোৱা নাছিল। সেয়া আছিল অব্যভিচাৰী ভক্তি, আনৰ মন্দিৰ আদি ইমান নাছিল। এতিয়াতো অনেক চিত্ৰ আছে, মন্দিৰ আদি নিৰ্মাণ কৰে। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে কিমান কষ্ট কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোকে জানা শাস্ত্ৰত কোনো গতি-সংগতিৰ ৰাস্তা নাই, সেয়াতো এজন পিতাইহে শুনায়। ভক্তি মাৰ্গত কিমান মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি থাকে। বাস্তৱত মন্দিৰ কেৱল দেৱী-দেৱতাৰেই হয় আৰু কোনো মনুষ্যৰ মন্দিৰ নাথাকে কাৰণ মনুষ্য হৈছে পতিত। পতিত মনুষ্যই পাৱন দেৱী-দেৱতাসকলৰ পূজা কৰে। হওঁতে তেওঁলোকো মনুষ্য, কিন্তু তেওঁলোকৰ দৈৱী গুণ আছে, যাৰ দৈৱী গুণ নাই সেইসকলে তেওঁলোকৰ পূজা কৰে। তোমালোক নিজেই পূজ্য আছিল, আকৌ পূজাৰী হৈছা। মনুষ্যৰ ভক্তি কৰা মানে 5 তত্বৰ ভক্তি কৰা। শৰীৰতো 5 তত্বৰে গঠিত। এতিয়া সন্তানসকল মুক্তি ধামলৈ যাব লাগিব, যাৰ বাবে ইমান ভক্তি কৰিছা। এতিয়া নিজৰ লগত লৈ যাওঁ। তোমালোক সত্যযুগলৈ গুছি যাবা। পিতা আহিছেই পতিত সৃষ্টিৰ পৰা পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ যাবলৈ। পাৱন সৃষ্টি হৈছেই দুখন - মুক্তি আৰু জীৱন মুক্তি। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মই কল্পই-কল্পই সংগমযুগত আহোঁ। তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গত কিমান দুখ ভোগ কৰা। গীতো আছে নহয় - চাৰিওফালে ঘূৰি ফুৰিলো তথাপিও তোমাৰ পৰা দূৰৈত থাকিলো.... কাৰ

পৰা দূৰৈত থাকিলা? পিতাৰ পৰা। পিতাক বিচাৰি প্ৰতিটো জন্মতে ঘূৰি ফুৰিলা তথাপিও পিতাৰ পৰা দূৰৈত থাকিলা সেইবাবে আহ্বান কৰে - হে পতিত পাৰন আঁহা, আহি পাৰন কৰি তোলা। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও পাৰন কৰি তুলিব নোৱাৰে। তেন্তে এই খেলখনেই হৈছে 5 হেজাৰ বছৰৰ। ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি প্ৰত্যেকেই পুৰুষাৰ্থ কৰে, যিদৰে কল্পৰ আগতে কৰিছিল, সেই অনুসৰিয়েই ৰাজধানীৰ স্থাপনা হৈ আছে। সকলোৱেতো একে ধৰণে নপঢ়িব। এয়া পাঠশালা নহয় জানো। ৰাজযোগৰ পঢ়া। যিসকল দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোক ওলাই আহিব। মূলবতনতো যি সংখ্যা আছে, সেয়া একুৰেট (সঠিক) হ'ব। কম-বেছি নহ'ব। নাটকত এষ্টৰৰ (ভাওৰীয়াৰ) সংখ্যা নিদিষ্ট। কিন্তু বুজিব নোৱাৰে। যিমান আছে, সেয়া একুৰেট আৰু তেওঁলোকে আহি ভূমিকা পালন কৰিবহি। আকৌ তোমালোক নতুন সৃষ্টিলৈ আহা। বাকী সকলো তালৈ গুছি যাব। এতিয়া কোনোবাই গণনা কৰিব খুজিলে কৰিব পাৰে। এতিয়া তোমালোকক পিতাই বহুতো গুঢ়-গুঢ় পইন্টচ্ (সাৰকথা) শুনায়। আৰম্ভণি আৰু এতিয়াৰ বুজনিৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। পঢ়াত টাইম (সময়) লাগে। তৎক্ষণাত কোনো আই.চি.এচ. হৈ নাযায়। ক্ৰমানুসাৰেহে পঢ়া হয়। পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায় যাতে মনুষ্যৰ বুদ্ধিত সহজেই ধাৰণ হ'ব পাৰে। দিনে-প্ৰতিদিনে নতুন-নতুন পইন্টচ্ বুজাই থাকে। এতিয়া পিতাই কৈছে - মোক পতিত-পাৰন পিতাক আহ্বান কৰিছা, মই আহিছো গতিকৈ তোমালোক পাৰন হোঁৱাচোন। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক সতোপ্ৰধান হৈ যাবা। পুনৰ ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবৰ বাবে আহিব লাগিব। পিতাই কয় - আত্মা পতিত হৈছে, সেয়েহে পাৰন হোৱাৰ বাবে পতিত-পাৰন পিতাক স্মৰণ কৰে। কিমান ৰাণ্ডাৰ (আশ্চৰ্যজনক) হয় ইমান সূক্ষ্ম আত্মাই কিমান ভূমিকা পালন কৰে, ইয়াকেই প্ৰকৃতি বুলি কোৱা হয়। আত্মা দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। কোনোবাই কয়, মই পৰমাত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিব বিচাৰোঁ। পিতাই কয় - ইমান সূক্ষ্ম বিন্দুৰ তুমি কি সাক্ষাৎকাৰ কৰিবা। মোক জানিব পাৰা, বাকী দেখাতো কঠিন। আত্মাই ভূমিকা পালন কৰিবৰ বাবে এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰ পাইছে। কিমান ভূমিকা পালন কৰে, এয়া হৈছে ৰাণ্ডাৰ (চমৎকাৰ)। আত্মাৰ কেতিয়াও ক্ষয় নহয়। এয়া হৈছে অবিনাশী ড্ৰামা। এয়া অবিনাশী পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত। কেতিয়া ৰচা হৈছিল - এয়া সুধিব নোৱাৰা। ইয়াক অনাদি বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যক সোধা ৰাৱণক কেতিয়াৰ পৰা জ্বলাই আহিছে? শাস্ত্ৰ কেতিয়াৰ পৰা পঢ়ি আহিছে? তেন্তে কৈ দিয়ে অনাদি, নাজানো। মুৰ্ছিত হৈ আছে, নহয় জানো। পিতাই বহি বুজায়, হুবহু যেনেকৈ সন্তানসকলক পঢ়ুৱায়।

তোমালোকে জানা আমি একেবাৰে অবোধ আছিলো পিছত বেহদৰ বোধ আহি গ'ল। সেয়া হৈছে হদৰ পঢ়া, এয়া হৈছে বেহদৰ। আধাকল্প হৈছে দিন, আধাকল্প হৈছে ৰাতি। 21 জন্ম তোমালোকে অকণো দুখ পাব নোৱাৰা। এনেকৈ কোৱা হয় - তোমালোকৰ চুলি এডালো বেঁকা কৰিব নোৱাৰে। কোনেও দুখ দিব নোৱাৰে। নামেই হৈছে সুখধাম। ইয়াততো সুখ নাই। মূলকথা হৈছে পবিত্ৰতাৰ। কেৰেষ্টাৰচ্ (চৰিত্ৰ) ভাল হ'ব লাগে।

সন্তানসকলক প্ৰতিটো কথা ক্লীয়ৰ (স্পষ্টকৈ) বুজোৱা হয়। লোকচান আৰু লাভ হয়, নহয় জানো। এতিয়াতো পিতাই কয় - লাভৰ কথাই শেষ হ'ল। এতিয়াতো লোকচানেই লোকচান হ'ব। বিনাশৰ সময় আহি আছে সেই সময়ত চাবা কি কি হয়। বৰষুণ নহ'লে শস্যৰ কিমান মূল্য বৃদ্ধি হয়। যদিও এনেকৈ কৈ থাকে যে 3 বছৰৰ পিছত বহুত শস্য হ'ব তথাপিও বাহিৰৰ পৰা শস্য আমদানি কৰিয়েই থাকে। এনেকুৱা সময় আহিব যেতিয়া শস্যৰ এটা দানাও পোৱা নাযাব। ইমান আপদ আহিবলগীয়া আছে, ইয়াক ঈশ্বৰীয় আপদ বুলি কোৱা হয়। বৰষুণ নহ'লে নিশ্চয় আকাল হ'ব। সকলো তত্ত্ব আদি এতিয়া নষ্ট হৈ যাব। বহুতো ঠাইত বৰষুণে লোকচান কৰি দিয়ে।

01-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

তোমালোক সন্তানসকলে জানা পিতাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। এয়া হৈছে তোমালোকৰ এইম-অৰজেণ্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য), তোমালোকক পুনৰ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তোলে। এই বেহদৰ পাঠ কেৱল বেহদৰ পিতাইহে পঢ়ুৱায়। যিয়ে যেনেকৈ পঢ়িব, তেনেকুৱা পদেই পাব। পিতাইতো পুৰুষাৰ্থ কৰোৱায়। পুৰুষাৰ্থ কম কৰিলে পদো কম পাব। টিচাৰেও (শিক্ষকেও) স্টুডেণ্টক (বিদ্যাৰ্থীক) বুজায়, নহয় জানো। আনক যেতিয়া নিজৰ সমান কৰি তুলিবা, তেতিয়া গম পোৱা যায় এওঁ ভালদৰে পঢ়ে আৰু পঢ়ুৱায়। মূলকথা হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা, শিৱত পাপৰ বোজা বহুত আছে, মোক স্মৰণ কৰিলে পাপ ভস্ম হ'ব। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীকো শিকোৱা যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। তেওঁলোকৰো অধিকাৰ আছে। এইটো নুবুজিব যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। নহয়, কেৱল শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব। যত্ন কৰিলে তেওঁলোকৰো কল্যাণ হ'ব পাৰে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) নৰৰ পৰা নাৰায়ণ পদ প্ৰাপ্ত কৰাৰ বাবে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ পাঠ পঢ়ি আনক পঢ়ুৱাব লাগে। নিজৰ সমান কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।
- (2) লোভ, মোহৰ যি জৰী আছে সেয়া চিঙি পেলাবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। নিজৰ চৰিত্ৰ এনেকৈ শুধৰাব লাগে যাতে কোনো ভূত ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে।

*বৰদান:- নিজৰ ৰাজ্য অধিকাৰী বা পূজ্য স্বৰূপৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা দাতা হৈ দিওঁতা সকলো খাজনাৰে (সম্পদেৰে) সম্পন্ন হোৱা

সদায় এইটো স্মৃতিত থাকিবা যে মই পূজ্য আত্মা আনক দিওঁতা দাতা হওঁ, লওঁতা নহওঁ, দেৱতা হওঁ। যেনেকৈ পিতাই তোমালোক সকলোকে নিজেই দিছে তেনেকৈ তোমালোকেও মাষ্টৰ দাতা হৈ দি যোৱা, নিবিচাৰিবা। নিজৰ ৰাজ্য অধিকাৰী বা পূজ্য স্বৰূপৰ স্মৃতিত থাকা। আজিলৈকে তোমালোকৰ জড় চিত্ৰৰ ওচৰলৈ গৈ বিচাৰি থাকে, এনেকৈ কয় – “আমাক ৰক্ষা কৰা”। গতিকে তোমালোক ৰক্ষা কৰোঁতা হোৱা, “ৰক্ষা কৰা-ৰক্ষা কৰা” বুলি কওঁতা নোহোৱা। কিন্তু দাতা হ'বলৈ হ'লে স্মৃতিৰ দ্বাৰা, সেৱাৰ দ্বাৰা, শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ দ্বাৰা সকলো খাজনাৰে সম্পন্ন হোৱা।

*শ্লোগান:- চলন আৰু চেহেৰাৰ প্ৰসন্নতাহে আত্মিক পাৰ্চনেলিটিৰ (ব্যক্তিত্বৰ) পৰিচায়ক।

ওঁ শান্তি!!

***